

Arrest

**nr. 341 824 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BOAMAH
Van Luppenstraat 57
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. BOAMAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten, werd op 29 oktober 2025 tegengehouden op de luchthaven van Zaventem door de luchtvaartpolitie omdat hij naar Spanje trachtte te reizen met een identiteitskaart die hem niet toebehoorde.

1.2. Een repatriëring naar Ghana werd gepland op 30 december 2025.

1.3. Verzoeker diende op 19 december 2025 een verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum Merksplas.

1.4. Verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'CGVS') gehoord in het gesloten centrum van Merksplas op 29 januari 2026. Hij werd bijgestaan door een tolk Twi en zijn advocaat was tijdens de hele duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

1.5. Op 5 februari 2026 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Ghana geboren te Nkoranza op [...]1975. Uw moeder is overleden bij uw geboorte. Uw vader heeft u nooit gekend. U heeft geen broers of zussen. U werd opgevoed door uw grootmoeder. U ging tot het vijfde jaar naar school maar u diende uw school om financiële redenen stop te zetten. Ongeveer een jaar na het overlijden van uw grootmoeder verhuisde u eind jaren '90 naar Techiman. U werkte er als lader en lossen. U wou uw leven verbeteren en besloot het land te verlaten. U verliet Ghana in 2000. U was van plan naar Mauritanië te gaan maar u kwam vast te zitten in Mali. U verklaart vijf jaar in Mali te hebben verbleven en er als kok te hebben gewerkt. Vanuit Mali reisde u uiteindelijk verder naar Niger en van daar naar Libië. Vanuit Libië kwam u per boot naar Italië en reisde vervolgens verder naar België. U verklaart in België te zijn aangekomen in 2013. In 2016 ging u voor ongeveer een maand naar Italië. U had een Nigeriaanse vrouw leren kennen op Facebook en u ging naar Italië om eventueel met haar samen te wonen en te trouwen. Het karakter van deze vrouw deed u echter van idee veranderen en u keerde terug naar België. Sindsdien verbleef u steeds in België en sinds uw aankomst in België zou u nooit zijn teruggekeerd naar Ghana. Evenmin bezat u op enig moment verblijfsdocumenten in België. Op 29 oktober 2025 werd u tegengehouden op de luchthaven van Zaventem door de luchthavenpolitie. U trachtte namelijk met een identiteitskaart die u niet toebehoorde een vlucht naar Spanje te nemen. U wou naar Spanje omdat u vernam dat u daar gemakkelijker aan verblijfsdocumenten zou geraken. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Op 30 december 2025 werd voor u een repatriëring naar Ghana voorzien. Op 19 december 2025 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U verklaart namelijk reeds in 2013 illegaal het land te zijn binnengekomen en steeds illegaal in België te hebben verbleven (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.5).

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57 /6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter economisch van aard zijn. U verklaart expliciet Ghana verlaten te hebben op zoek naar een beter leven. U verwijst daarbij naar het feit dat u er geen grond had en enkel fysiek zwaar werk kon doen. U stelt geen andere problemen te hebben gekend binnen Ghana (NPO p.10). U verklaart niet te zullen kunnen overleven bij een terugkeer naar Ghana, dit omdat u er geen bezittingen, geen grond en geen geld heeft (NPO p.11). Echter, de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd, noch als ernstige schade en behoeven als dusdanig

geen internationale bescherming. **Niets in uw profiel wijst er op dat u bijkomende problemen dient te vrezen.** U verklaart geen problemen te hebben gekend met enige andere mensen noch met de Ghanese autoriteiten. Ook binnen uw familie waren er nooit enige andere problemen. U werd er nooit gearresteerd (NPO p.11). U was daarbij evenmin lid van enige organisaties of bewegingen, u nam nooit deel aan enige politieke activiteiten of enige protesten of demonstraties. Ook in België was u hier niet bij betrokken (NPO p.9).

Waar u verwijst naar het feit dat u meer dan twintig jaar geleden Ghana verliet en er geen familie of andere contacten heeft, wat voor bijkomende moeilijkheden kan zorgen (NPO p.8 en p.10-11), kan dit evenmin beschouwd worden als een element dat vervolging of ernstige schade zou inhouden. Het opbouwen van uw leven in Ghana zal ongetwijfeld terug aanpassingen van u vergen, er liggen daarbij echter geen elementen voor waaruit blijkt dat hier in uw hoofde onoverkomelijke of bijzondere obstakels toe zouden bestaan die kunnen beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Evenmin bestaat hierin een grond voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus op basis van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat u geen voeling meer zou hebben met het leven in Ghana. U verbleef er namelijk tot u 25 jaar oud was (NPO p.7). U spreekt nog steeds een landstaal, u legt namelijk het persoonlijk onderhoud af in het Twi. Bovendien getuigt het feit dat u lange tijd in de illegaliteit staande hield in België van een verregaande zelfredzaamheid. U zou derhalve in staat moeten zijn op eigen benen te staan en een leven op te bouwen binnen Ghana.

Waar u verwijst naar enige medische problemen is ook dit geen element dat aanleiding geeft tot internationale bescherming. U verklaart dat u aan hoge bloeddruk lijdt en niet de correcte opvolging en medicatie zult krijgen in Ghana (NPO p.10). Voor de beoordeling voor deze ingeroepen medische redenen dient opnieuw te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Bovendien dient gewezen op de uitzonderlijke laattijdigheid van uw verzoek tot internationale bescherming, wat elke vrees voor vervolging in Ghana ondergraaft. U verklaart reeds sinds 2013 in België te verblijven (NPO p.4). U zou buiten een kort verblijf in Italië op geen enkel moment België terug verlaten hebben (NPO p.5). U dient pas eind 2025 een verzoek tot internationale bescherming in, zodoende meer dan tien jaar na uw aankomst in België. Op geen enkel moment probeerde u uw verblijf in België te bestendigen en hier de nodige documenten toe te verkrijgen. U verbleef al die tijd illegaal in België en ging geen enkele andere procedure aan om documenten te verkrijgen (NPO p.5). U had nooit ook maar enige documenten in België (NPO p.12). Zelfs na uw arrestatie diende u niet onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming in. U werd opgepakt in oktober 2025 en er werd een repatriëring voorzien op 30 december 2025. Pas wanneer u op de hoogte werd gesteld van deze repatriëring op 19 december 2025 – meer dan een maand later – diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Dat u al die tijd in een onzekere situatie verkoos te verblijven boven een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan elke mogelijke vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Uw verschoning dat u niet op de hoogte was van de mogelijke procedures of daar de financiële middelen niet toe had houdt daarbij geen steek (NPO p.5). Vooreerst is een verzoek tot internationale bescherming gratis. Daarbij had u reeds in 2016 in Italië contact met een advocaat over mogelijke manieren om uw verblijf te legaliseren. Ook in België had u drie jaar geleden reeds contact met een advocaat over de vraag hoe u aan verblijfsdocumenten kon geraken (NPO p.4).

Zodoende kan niet gesteld worden dat u geen toegang had tot de nodige informatie over een mogelijk verzoek tot internationale bescherming. Ook wanneer u naar Spanje reisde stelt u dat dit was omdat u had opgevangen dat u daar gemakkelijker verblijfsdocumenten kon verkrijgen. Hieruit blijkt evenmin dat u van plan was er een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U verwijst namelijk naar het feit dat het er mogelijk is na een aantal jaar een verblijfsvergunning te verkrijgen als je aantoonbaar er gewoond te hebben. Dergelijk gedrag ondermijnt dan ook elke mogelijke vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire

bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt dat niet met alle elementen rekening is gehouden. Verzoeker zet uiteen dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid ertoe verplicht om haar beslissingen op zorgvuldig wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken en dat het CGVS evenmin dergelijke noden heeft vastgesteld, terwijl hij duidelijk te kennen heeft gegeven te lijden aan een hoge bloeddruk en dat hij niet de correcte opvolging en medicatie zal krijgen in Ghana. Verzoeker betoogt dat indien hij opnieuw naar Ghana zou worden teruggestuurd, er een aanzienlijk risico bestaat dat hij niet de noodzakelijke en passende medische zorg zal kunnen krijgen. Hij stelt dat, hoewel hij hiervan melding heeft gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud, hij thans duidelijk aangeeft dat hij medische klachten ondervindt en ernstig vreest voor zijn gezondheid en welzijn indien hij naar Ghana wordt teruggestuurd. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal verplicht is haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen, wat *in casu* niet is gebeurd. Hij stelt dat de commissaris-generaal minstens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door geen afdoende rekening te houden met zijn medische situatie.

Verzoeker vraagt het beroep tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond te verklaren en vervolgens de bestreden beslissing te willen vernietigen.

3.2. Verzoeker voegt de beslissing van 11 februari 2026 van het Bureau voor Juridische Bijstand en een kopie van de bestreden beslissing, ter kennis gebracht op 5 februari 2026, toe aan het verzoekschrift.

4. Bevoegdheid van de Raad

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd

ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Ghanese nationaliteit te bezitten. Hij legde geen documenten neer ter staving van zijn identiteit en nationaliteit, maar uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verklaarde identiteit en nationaliteit niet betwist worden.

5.3. Verzoeker verklaarde, gevraagd om welke reden hij om internationale bescherming heeft gevraagd, dat hij in Ghana na het overlijden van zijn grootmoeder letterlijk niets had en zelfs geen stuk grond om te bewerken, dat hij is vertrokken om een beter leven te hebben. Verder verklaart hij dat als hij ziek is in Ghana en naar een ziekenhuis wil, er eerst geld betaald moet worden vooraleer verzorging te krijgen, dat men hier ontdekt heeft dat hij een hoge bloeddruk heeft en dat waar hij hier een correcte opvolging en medicatie krijgt, dit in Ghana niet het geval zou zijn.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat de door verzoeker aangehaalde problemen voor zijn vertrek en door hem gevreesde problemen in geval van terugkeer niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat er geen andere redenen waren waarom hij in 2000 Ghana verliet, dan het zoeken naar een beter leven omdat hij niets meer had in Ghana toen zijn grootmoeder overleed (NPO, p. 10). Zo begrip kan worden opgebracht voor verzoekers streven om zijn materiële omstandigheden te verbeteren, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker enkel economische motieven aanhaalt als reden waarom hij destijds uit Ghana is vertrokken.

Verzoeker verklaarde nooit politiek actief te zijn geweest en nooit te hebben deelgenomen aan protesten of demonstraties (NPO, p. 9). Er is geen enkele indicatie dat hij in geval van terugkeer naar Ghana om één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie vervolging dient te vrezen, noch zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij in er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ook het gegeven dat verzoeker meer dan twintig jaar geleden Ghana verliet, er geen familie of ander netwerk meer heeft kan geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing en op geen enkele wijze betwist door verzoeker, zal de terugkeer naar Ghana voor verzoeker een hele aanpassing vergen, maar de loutere omstandigheid dat verzoeker voor de uitdaging staat om na al die jaren terug een bestaan op te bouwen in Ghana, met alle moeilijkheden die dit met zich meebrengt, houdt op geen enkele manier verband met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en kan verder ook geenszins worden gekwalificeerd als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In dit verband dient in navolging van de bestreden beslissing ook te worden vastgesteld dat verzoeker al een volwassen man was van 25 jaar oud toen hij Ghana verliet en dus wel degelijk voeling heeft met de Ghanese cultuur en samenleving en dat hij doorheen zijn traject tot nut toe blijkt heeft gegeven van een opmerkelijke zelfredzaamheid, onder meer door meer dan dertien jaar lang zonder verblijfsdocumenten in België te leven en verschillende jaren in Mali zijn streng te trekken. Verzoeker voert ook met betrekking tot deze vaststellingen in de bestreden beslissing, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, geen enkel verweer. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij voldoende gewapend is om na terugkeer zich staande te houden in Ghana, waar hij opgroeide en tot volwassen leeftijd verbleef.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij duidelijk heeft aangegeven aan een hoge bloeddruk te lijden en niet de correcte medische opvolging en medicatie te zullen krijgen in Ghana, gaat hij eraan voorbij dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal krachtens de Vreemdelingenwet beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit niets kan blijken en verzoeker toont ook niet aan dat verzoeker omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie de toegang tot gezondheidszorg in Ghana zal worden geweigerd indien hij medische zorgen behoeft.

Tenslotte kan de bestreden beslissing worden bijgetreden dat het zeer laattijdige karakter van het verzoek om internationale bescherming het bestaan van een vrees voor vervolging (of het lijden van ernstige schade) als dusdanig reeds volledig ondergraaft. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Bovendien dient gewezen op de uitzonderlijke laattijdigheid van uw verzoek tot internationale bescherming, wat elke vrees voor vervolging in Ghana ondergraaft. U verklaart reeds sinds 2013 in België te verblijven (NPO p.4). U zou buiten een kort verblijf in Italië op geen enkel moment België terug verlaten hebben (NPO p.5). U dient pas eind 2025 een verzoek tot internationale bescherming in, zodoende meer dan tien jaar na uw aankomst in België. Op geen enkel moment probeerde u uw verblijf in België te bestendigen en hier de nodige documenten toe te verkrijgen. U verbleef al die tijd illegaal in België en ging geen enkele andere procedure aan om documenten te verkrijgen (NPO p.5). U had nooit ook maar enige documenten in België (NPO p.12). Zelfs na uw arrestatie diende u niet onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming in. U werd opgepakt in oktober 2025 en er werd een repatriëring voorzien op 30 december 2025. Pas wanneer u op de hoogte werd gesteld van deze repatriëring op 19 december 2025 – meer dan een maand later – diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Dat u al die tijd in een onzekere situatie verkoos te verblijven boven een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan elke mogelijke vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Uw verschoning dat u niet op de hoogte was van de mogelijke procedures of daar de financiële middelen niet toe had houdt daarbij geen steek (NPO p.5). Vooreerst is een verzoek tot internationale bescherming gratis. Daarbij had u reeds in 2016 in Italië contact met een advocaat over mogelijke manieren om uw verblijf te legaliseren. Ook in België had u drie jaar geleden reeds contact met een advocaat over de vraag hoe u aan verblijfsdocumenten kon geraken (NPO p.4). Zodoende kan niet gesteld worden dat u geen toegang had tot de nodige informatie over een mogelijk verzoek tot internationale bescherming. Ook wanneer u naar Spanje reisde stelt u dat dit was omdat u had opgevangen dat u daar gemakkelijker verblijfsdocumenten kon verkrijgen. Hieruit blijkt evenmin dat u van plan was er een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U verwijst namelijk naar het feit dat het er mogelijk is na een aantal jaar een verblijfsvergunning te verkrijgen als je aantoont er gewoond te hebben. Dergelijk gedrag ondermijnt dan ook elke mogelijke vrees voor vervolging in uw land van herkomst.”* De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker andermaal deze motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, op geen enkele wijze betwist zodat zij door de Raad worden overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat dient in navolging van de bestreden beslissing te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Ghana vervolging in vluchtelingrechtelijke zin dient te vrezen. De door hem aangehaalde redenen waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren houden immers geen verband met de vluchtelingendefinitie. Bij gebrek aan enig verband met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie staat reeds voldoende vast dat de door verzoeker aangehaalde problemen en vrees niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt. Een verder onderzoek naar de andere materiële voorwaarden van de vluchtelingendefinitie is bijgevolg niet langer noodzakelijk.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen voorliggen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Ghana riskeert te worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade omwille van de door hem aangehaalde louter economische motieven.

In de mate dat verzoeker betoogt dat hij omwille van zijn hoge bloeddruk een reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie reeds oordeelde dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de

Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Met zijn algemeen betoog dat er een aanzienlijk risico bestaat dat hij niet de noodzakelijke en passende medische zorg zal kunnen krijgen, wat hij overigens op geen enkele wijze concreet staft, toont hij geenszins aan dat hem zijn land van herkomst opzettelijk medische zorg zal worden geweigerd en dat een mogelijke verslechtering van zijn gezondheidstoestand het gevolg zou zijn van het intentioneel handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker meent dat hij omwille van zijn medische problemen aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning dient hij de daartoe voorziene procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan te wenden, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij voor zijn vertrek uit Ghana in dat land zou hebben gekend.

6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat er in Ghana actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Twi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. POLLET